

Република Србија
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Београд
Ул. Устаничка бр. 29
К-По₂-42/2010

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

**СА ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА ОД
29.06.2011. године**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

УТВРЂУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- окривљени Богдановић Сима са браниоцем адвокатом Савом Малешевићем,
- окривљени Богдановић Дамир са браниоцем адвокатом Јанковић Иваном,
- окривљени Стојановић Зоран са браниоцем адвокатом Живановић Горданом,
- окривљени Гаврић Томислав са браниоцем адвокатом Миланом Бирманом,
- окривљени Шивић Ђорђе са браниоцем адвокатом Батрићевић Слободаном и
- окривљени Алић Зоран са браниоцем адвокатом Ђурић Рајном.
- заменик тужиоца за ратне злочине Милан Петровић,
- те пуномоћници оштећених Душан Јовановић и Марина Кљајић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли тако?

По пуномоћју које прилаже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведоци су ту? Јесу ли ту сведоци? Имам информацију да су Милан и Жељко приступили, је ли тако?

АДВ. РАЈНА ЂУРИЋ: Поштовани председниче већа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Приступили су сведоци Пантић Милан и Пантић Жељко.

Није приступила сведок Пантић Надежда, нема доказа да је уредно позвана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли сагласни да одржимо главни претрес?

На сагласан предлог странака, суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес одржи.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Спајају се кривични поступци у предметима овог суда К-По₂-42/10 и К-По₂-8/2011, па ће се надаље спровести јединствен поступак и донети једна одлука у предмету К-По₂-42/10.

Против овог решења жалба није дозвољена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То се односи на овај предмет који је прошли пут раздвојен у односу на окривљеног Богдановић Симу.

Прелази се на

ДОКАЗНИ ПОСТУПАК

ИСПИТАЋЕ СЕ СВЕДОК ПАНТИЋ МИЛАН

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нека уђе сведок Пантић Милан. Дobar дан. Пантић Милан, је ли тако?

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Пантић Милан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дobar дан. Пантићу, прво ћемо да узмемо Ваше личне податке. Можете да седнете како да не.

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Узећемо Ваше личне податке. Пантић Милан, од оца?

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Станка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваша година рођења?

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: 1954. Треба ли датум?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате. Где сте рођени?

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Шетићи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању?

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Пензионер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете окривљене?

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте ни у каквом сродству ни у завади?

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте сведок у овом поступку, као сведок дужни сте да говорите истину, ништа не смете прећутати, давање лажног исказа

представља кривично дело. Нисте дужни једино да одговарате на она питања чијим би исказима Вас или Ваше блиске сроднике изложили знатној материјалној штети, тешкој срамоти или кривичном гоњењу. Јесте ли то разумели Пантићу?

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Да, то ми је јасно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли постоји текст заклетве испред Вас? Прочитајте га наглас, па ћемо констатовати да сте положили заклетву.

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Захваљујем. Да ли знате због чега сте позвани? До сада нисте давали исказ?

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Нигде нисам до сада дао исказ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, имамо податак.

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Ја бих желио да ме упознате ако може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно да ћемо Вас упознати. Ради се о догађају из јула месеца 1992. године у Скочићу, где су отети Роми и онда су одведени до једне јаме и тамо је извршена егзекуција.

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имамо неку информацију из списка предмета да сте Ви били присутни када је преживели дечак дошао до једне куће, да сте га одвели до једног места и тако даље, да не причам сада шта, Ви знате о чему се ради. Шта Ви знате, каква су Ваша сазнања о том догађају и оно чега се сећате?

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Добро, овако обзиром да сам формацијски распоређен био у полицији у Центру јавне безбедности у Зворнику, у Пантиће ретко сам долазио због саме заузетости у граду. Једино жена ми је била у Пантићима. Имам троје деце. Деца су ми била и мајка покојна, били су у Каракају код моје сестре тако да сам повремено користио прилику да бар некад одем кући да посетим жену и нормално кући сам имао домаћинство, нешто и стоке, нешто и радило се нормално. И баш тога дана, једног дана, дошао сам предвече кући, обзиром да моја кућа је удаљена од ових мојих рођака Пантића једно 300 метара, височије према Клиси, тако да у мојој кући ту није се смело спавати него једино преко дана мало је жена радила, увече је слазила доле и спавала код ових рођака Пантића других. Тако да сам и ја увече отишао са њом доле. И сада, оно што је било, ту мушкараца није ту било нешто, четири, пет кућа у том кругу, навече нормално неко је требао дежурати да сви не би спавали, иако је то било ван линије раздвајања, али опет могао је неко упасти, побити све ту да, тако да је увек по једно двојица ноћу морали су бити на обезбеђењу да смо будни. И рекао сам ја мојим овим рођацима пошто сте уморни 'ајде остаћу ја мало на стражи до једно, докле може, до 1, докле, тако да су се и сложили. Баш сам био испред куће рођака

Властимира Пантића и ови су неко је отишао спавати, међутим ту ноћ заиста тишина је била овако није се ништа чуло никакви гласови, ништа сумњиво да кажем да је на једном, не сећам се тачно сати колико је могло бити, ону ноћну тишину су запарали рафали аутоматског оружја, затим су се чуле двије детонације отприлике бомба шта ли је, и поново је настао тајац. Ови моји су поскакали, неко је спавао, неко није, звали су ме, пошто ме у селу моји зови и „Мићо” поред имена, неко је звао „Мићо шта је то”, рекао сам не брините отприлике да се шенлучи негде, што је свакодневица било да увек се пуцало, даноноћно се пуцало, не знате ни шта је, јер тако је било. Људи су мало попију, окрену пуцати у ваздух, тако да сам био убеђен да је те ноћи се исто радило о шенлучењу, ни наслућивао нисам да се било какав злочин ту одиграва.

Међутим, ујутро рано сам отишао са женом до куће моје, мало прије сам рекао удаљено једно 300 метара горе и да намирим оно што имам од стоке и тако нешто да урадим. Поново сам сишао доле можда до сат, два времена, можда и касније, неко ми је рекао каже „дошло је дјете ромске националности”, каже „сво у крви”, „па гдје је дјете”, каже „отишли су сви мушкарци”. А испод Пантића доле је муслиманско село Шетићи, сви смо ми припадамо Горњим Шетићима и те муслиманске куће и ми горе, јер испод села иде једна речица која веже горе од Витинице иде разумијете, а то је иначе, било муслиманско горе. И сад стигла им је дојава да сви морају бити доле у реци да не би се снаге провлачиле, па да не би дошли баш да изненаде ту, тако да су сви доле били. И каже одвели су дјете доле са собом. Сишао сам ја доле код њих и заиста имао сам шта видети, дете је било сво у крви овуда, имао је неки џемперчић на себи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је по грудима, је ли тако?

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Да, угрушана крв онако по џемперчићу. Питали смо, ја сам га лично питао шта је, ко си, шта си, каже „ја сам Исмета Рибиха из Скочића, све су ми побили”, није рекао ко, „имао сам” каже „мајку трудну, оца, брата од двије године”, то се добро сјећам. Дјете је онако видио сам да је обарало главу на рамена, да ли му се дремало, да ли је искрварило, онда сам овим мојим предложио „хајде људи да одведемо дјете, умреће нам дјете на наше очи, па ће нас грести савјест, 'ајмо да га предамо некоме па нека мисли ко хоће, ко је надлежан о њему”. Тако да смо ја и Властимир Пантић узели дјете. Мали је ишао, имао је снаге, ишао је са нама, једно три километра до Петковаца отприлике, пјешнице у команду батаљона. И Властимир је остао са дјететом испред канцеларије. Ја сам ушао код команданта батаљона, не сећам се ни имена ни ко је био тај човек, зато што ја са војском заиста нисам имао, припадао сам МУП, никакве са њима нисам имао ни контакте ни, тако да нисам знао ни ко је тај човек, ни... ушао сам, испричао му шта се догодило, да је дјете дошло у Пантиће, да смо га довели, па

предузмите нешто ако можете, одмах до његове канцеларије била је канцеларија амбуланте, ту мјесне амбуланте. Две, три девојке су радиле, сестре медицинске, наредио им је „очистите то дјете, оперите, очистите ране” и позвао је возача санитета да одвезе дјете у болницу.

Ушао сам и ја с њим, мали је плакао од мене није хтио се одвојити, заиста ове дјевојке су га фер и коректно прихватиле, онда сам видео да је имао кад су скинуле са њега, имао је прострелну рану, не сећам се које руке леве или десне, само мишић, није му кост оштећена. Имао је негде ту један ожиљак, од чега ли је не знам, тако негде на горњем делу груди. Очистиле су му то и сада возач да га узме у санитет да га вози у Зворник у болницу, мали је вриштао „нећу”, од мене није хтео. Он је онда мене замолио, возач, „хајде, молим те, да га предамо, хајде са мном да га предамо у хитну у болницу, па ћемо се вратити, вратићеш се са мном”. Тако сам и учинио, доле смо дошли у хитну у Зворник. Нормално пушку сам носио са собом, јер рат је, није се ишло без пушке нигдје, аутоматска пушка, предао сам је код дежурног милиционера мог колеге који је обезбеђивао болницу. Отишао сам у хитну нормално и тамо су га заиста оно особље медицинско тако фино прихватили. Сећам се једна је рекла „немој плакати имам и ја таког сина, толиког као и ти, биће ти лепо овде са нама”. И требао сам да идем, да оставим дјете и да ја идем са возачем, мали је мени руке склопио око врата „води ме чико својој кући, немој ме остављати овде”. И ја сам, замолио га „одох само тамо, видио си код оног чике гдје сам оставио пушку, само да узмем пушку и ја ћу се вратити по тебе”, тако сам и учинио и остао ту. И све је то било, даље ја нисам знао околности су такве, рат је, свугде се ишло и по линијама, да нисам више знао шта је са тим дјететом, док 08. октобра моји Пантићи када су страдали, међу њима и моја мајка, када су муслиманске снаге упале у моје Пантиће и тако да смо, околност је та да ми је општина додјелила неки мањи станчић у Зворнику, ту сам сместио дјецу и жену.

И прошло је можда, не знам ни колико времена, већ се ушло у зиму, однекуд ми је дојављено да дјете ромске националности има на педијатријском одељењу у болници. Ја сам отишао горе, замолио оно особље, сестре и докторку „је ли има Рибих”, мислим да се звао Зијо како ли, каже „има”, позвале су га. Мали ме заиста познао одмах после колико месеци и могу да вам кажем имао је посебан третман на одељењу ту од свих, од све дјеце и осталих болесника, чак је, нећу рећи свакодневно, али често сам га виђао, излазио је испред болнице, ту је била једна ливадица са дјецом се играо, и опет ишао је тамо на спавање у болницу. И искрено да вам кажем драго ми је било када сам видио да је то дјете преживело. Е колико је он остао у Зворнику, даље не знам, даље не знам његов, мислим, даље куд је његов пут, међутим, али чуо сам да је жив, што је најбитније дјете је живо. А ко је то урадио вјерујте не можемо рећи,

јер је ноћ. То је заиста тако ово што вам кажем, то је тако, тога се сјећам и то не може ми нико. Ја толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То би било то. Добро. Само бих хтео да Вас питам, да појаснимо нешто, па ћу дати реч тужиоцу, то када је било шенлучење, када сте рекли то вече, то када је пао мрак, колико је било сати отприлике, да ли се сећате то?

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Па не могу, да ли је било прије поноћи, отприлике да је било прије поноћи, али на колико нисам сигуран, нисам имао сата код себе. Онако мркла ноћ, тишина знате колико је, то је тако отприлике, а да тачно знам сат не могу, чак се ни датума не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели можда, Ви сте описали једну рану на руци, је ли тако и један ожиљак је био на грудима?

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је дете имало још неке повреде?

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Нисам видио више. Имао је прострелну рану мишића, не знам леве или десне руке, не сећам се, а знам да му кост није оштећена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у пределу врата?

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте видели? Добро.

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Него само горњи део груди, да ли је од гелера, да ли је једна мало онако већа огреботина тако негде ту у овом делу, а на пределу врата нисам видио верујте ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево да Вас питам, да ли сте чули где је био тај покољ Рома?

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Касније се сазнало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Касније се сазнало? Само да Вас питам, јесте ли пролазили туда када се иде до Петковаца, да ли сте пролазили тим путем?

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Не, не. То је супротна страна, то где се десило је мало више североисточно од Пантића, а Петковци дођу више јужно, сасвим супротна страна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вас питам, ево и предочићу Вам сад, зато што је Зија када је био, када је саслушаван, он је рекао да сте прошли поред тог места?

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да завршим. Прошли сте поред тог места где је било, један је погледао, други када је видео шта се дешава, само сте убрзали корак и напустили сте то лице места.

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Не. То нисам ја био. Нећу ја да причам, то ће Вам други сведок рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите да је он ишао са мајком, то је нешто што је Властимир и причао?

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Да, да. То је његов син Жељко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је видео то?

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Они су валда повели, могу само да испричам оно што сам чуо од њих. Ја нисам знао да су они чак њега и поводили, зато што ја нисам био ту, разумете, што сам био код моје куће у то време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је нешто што је Властимир рекао, али он је рекао да су прво њих двоје.

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он, значи Жељко и мајка су кренули да га поведу у Малешић.

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Да га поведу у Малешић. Међутим, то сам од ње чуо, од Жељкове мајке, Властимирове супруге, када су се приближили нису знали ни шта се ни где се то догодило, ништа, али када су се приближили можда на неких 100 метара до тог места где је тај, урађено то зло, мали је запео и бјежао је назад и врискао је и плакао је, не смије напред и сад ова жена не зна шта да ради, где ће и врате га поново, врате га. Ја, они су се вратили, он је за њима поново потрчао и дошао поново у Пантиће. Тако да, можда је и срећа што није отишао у Малешић, углавном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што то кажете да је срећа?

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Па откуд знам, шта знам, јер дјете је, мислим заиста, ово је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нешто сте хтели да кажете, па нисте рекли. Добро. Да ли можете да опишете тог командата или човека са којим сте разговарали у команди тада том приликом кад сте довели Зију у Петковце?

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Био је старији човек. Сећам се, имао је мале науснице, кошуљу имао је обичну СМБ кошуљу без знакова, без чинова, тако да заиста не знам ни ко је тај човек био, ни то је у Петковцима у команди батаљона, заиста. И ту сам се најмање задржао, само толико док сам са њим обавио разговор и док је он наредио још овоме медицинском особљу да дјете превију, очисте и возачу да га одвезе и то је све било мислим са њим разговор, тако да ја најмање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате ли можда како се зове тај човек?

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Не знам, не знам часна реч.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чин који је имао можда?

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Не знам, часна реч не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вас питам за те медицинске сестре што сте рекли да су указале помоћ Зији, да ли сте видели како нека изгледа, да ли можете да опишете неку од њих?

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Не могу. Не могу, дјеца су то била, дјевојчице онако можда су, да ли су завршиле медицинску, да ли нису, да ли су ученице биле, не знам вјерујте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа, добро. Ја само толико, даћу реч заменику тужиоца да Вам поставља питања.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте радили у полицији, је ли?

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Био сам резервни полицајац од 1976. године, од оснивања резервног састава?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Интересује ме у Вашем селу и на том подручју у том реону, које су јединице биле да ли знате, ко је чувао тај крај?

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Не знам, искрено да вам кажем ја сам од 1976. сам у милицији био резервни састав. Касније 1991. године 20. септембра су нас активирали и резервни и активни састав тако да је формирана станица милиције у Сапни, све сам био до одвајања, значи, када је 04. априла када је дошло до рата.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У Вашем месту, у Вашем селу која је јединица била?

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: А па не могу да Вам кажем, не могу да кажем, било је територијалне одбране, али нисам био ја њихов припадник, тако да ја не могу да кажем нешто што не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли можда знате ко је био старешина те?

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Не могу да кажем, јер нисам никакав додир са њима имао. Ја сам чим смо се раздвојили у Сапни, ја сам пришао станици милиције, значи, централној станици у Зворнику и ту сам био искључиво на обезбеђењу објеката у граду док после нису формиране линије, после сам ишао по линијама и.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, ту у граду и у тим околним местима је ли било неких јединица које су биле на неки начин стварале проблеме вама у полицији у одржавању јавног реда, мира, да ли знате за неку од тих јединица?

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Па чујте, то су махом радили млађи људи из редова полиције ако су негде морали ићи на неку, у неку акцију, а сви ми око 40 година и преко 40 година само су нас распоређивали на обезбеђење објеката, као што је општина, као што је СУП, као што је болница, тада „Радио Зворник” рецимо и тако те институције и установе где су једино то, тако да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли имали сазнања да ту постоје на том подручју неке јединице добровољаца?

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Сазнања је било да је било паравојске.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли знате, да ли се сећате неког командира тих јединица?

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Не, не, јер никада ја нисам господине имао потребе да било са ким контактирам од тих људи, ја сам имао своје претпостављене у мојој јединици и апсолутно нисам контактирао ни са ким.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, немам више питања.

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: То је жива истина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако нема више питања, захваљујем. Да ли неко од одбране жели да постави питања? Нико. Окривљени? Симо, Ви желите да поставите питање? Изволите. Морате само да приђете микрофону и да га укључите, ево можете ту код Вашег браниоца.

ОПТ. СИМО БОГДАНОВИЋ: Господине судија, ја бих Вас само замолио ако би могли да прикажете сведоку ону једну фотографију, да га питам за једну особу, пошто човек каже да је цело време био у Зворнику, колико сам разумео.

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Да.

ОПТ. СИМО БОГДАНОВИЋ: Да га питам за једну особу да ли познаје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање?

ОПТ. СИМО БОГДАНОВИЋ: То.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи предлагете да се сведоку предочи та фотографија, добро. Да видимо прво питање, па ћемо да одлучимо. Изволите. То је пуномоћник оштећених, морате да укључите микрофон и да приђете микрофону због транскрипта. Ви замените места са колегиницом.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНОГ ДУШАН ЈОВАНОВИЋ: Да ли знате која је јединца била у Малешиху у време догађаја који сте описали?

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Не. Било је више формација отприлике како се, знам да су.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНОГ ДУШАН ЈОВАНОВИЋ: Знате за било коју?

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Па ево на пример, ја не знам те људе, али сећам се рецимо почетак самог рата некакви, како се звао, некаква група, како ли је, звао се „Нишког“, како ли је било, где су рецимо поштене људе, домаћине скидали у по дана и одреде двојицу људи да јури са крај села до краја да бије и да, што може тај човек од 60-65 година није ишао да стражари. Мислим, то је тако било и да Вам искрено кажем, свако иоле поштен је избегавао сваки контакт, сваки сусрет са било ким од паравојних формација, тако да уопште ми није било познато ни ко је био у Малешиху. Тамо је била, сећам се да је била регуларна одбрана, чета војске са неким, уствари Милан Радић је био командир ту мјештанин, Милан Радић командир чете у Малешиху, знам да су дио и ових мојих Пантића били под његовом командом, под његовом надлежношћу распоређени тамо где су биле линије то. Тако да ја лично нисам никада био ни формацијски ни никако распоређен на делу Малешиха, него кажем вам једино у Зворнику, обезбеђење у граду објеката. И после кад су формиране линије искључиво нас милицију су слали на Сарајевско-романијско ратиште горе, Трескавица и чак једно време смо држали Шековић на линији разграничења између Шековића и Кладња и тако те, окол. Тако да никада, можда смо ми желили, није можда него смо тражили, захтјевали ми милиција „дајте нас на најозбиљнију коту, у наше

мјесто, немојте нас слати негде где”, међутим, никад нам се жеља није испунила, тако да кажем Вам најмање знам у свом крају ко је био све и.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНОГ ДУШАН ЈОВАНОВИЋ: Да ли сте чули за неку јединицу осим тог „Нишког” којег сте сада поменули?

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Причало се, а немојте то сад да вежете оно што се чује, па од некога десетог не знам ни ја.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНОГ ДУШАН ЈОВАНОВИЋ: Добро, то Вас и питам за које јединице сте чули?

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Па чуло се рецимо да су валда, били су „Симини четници”, где су били лоцирани у Малешићу то никад нисам знао.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНОГ ДУШАН ЈОВАНОВИЋ: А знали сте да су били у Малешићу?

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Причало је се да су били у Малешићу, али да сам икад се сусретао са тим људима никада у животу, јер није имало ни потребе кажем Вам.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНОГ ДУШАН ЈОВАНОВИЋ: А да ли сте чули нешто везано за ту јединицу, шта сте чули у вези?

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Ништа.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНОГ ДУШАН ЈОВАНОВИЋ: Ништа нисте чули, само да постоје?

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Ништа.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНОГ ДУШАН ЈОВАНОВИЋ: Само да постоје?

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Ништа нисам чуо, чуо сам да су били, а њихове активности, њихова дела, шта су они радили то никад нисам знао, једноставно ме није ни интересовало и кажем Вам, ето, из ког разлога. Чак једно вријеме нама је и забрањено било контакт са тим свим паравојним формацијама од стране наших претпостављених, ми смо знали, имали смо своје претпостављене у милицији и с њима смо контактирали, а даље нисмо ни имали ни потребе ни кажем Вам.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНОГ ДУШАН ЈОВАНОВИЋ: А да ли сте чули нешто у вези убиства Рома?

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Ништа нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је чуо ко је то извршио или шта?

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНОГ ДУШАН ЈОВАНОВИЋ: Да, у смислу ко је то извршио?

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Не.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНОГ ДУШАН ЈОВАНОВИЋ: Ништа апсолутно?

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Никад нисам ништа чуо, кажем Вам како сам ово дијете одвео до болнице, то је то.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНОГ ДУШАН ЈОВАНОВИЋ: Ви сада први пут чујете да су убијени Роми у Скочићу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте тако, није то рекао.

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Не, не, немојте молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте да стављате реч у уста када није рекао.

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Немојте, молим Вас.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНОГ ДУШАН ЈОВАНОВИЋ: Када је чуо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поставите питање, немојте тако.

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Па мали је рекао, сад Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пантићу?

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Полако. Морате да поставите питање, немојте тако да закључјете.

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Не може, први пут кад сам одвео дјете и дјете ми је рекло ко му је све побијен, значи, није то сад први пут.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНОГ ДУШАН ЈОВАНОВИЋ: А после тога?

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Шта ћу после тога?

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНОГ ДУШАН ЈОВАНОВИЋ: Јесте ли чули од неких сељака?

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Не, не, ни ко је био очевидац, ни је ли било очевидаца ту ни сведока ни то, ја не знам заиста.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНОГ ДУШАН ЈОВАНОВИЋ: А у Петковцима, о чему сте разговарали са командом тог батаљона?

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Лепо сам ушао. Властимир ми је рођак остао са дјететом испред врата. Ушао сам, „добар дан”, „добар дан”, „молим Вас довео сам дјете Ромске националности, каже да му је неко побио оца, мајку, све и ево га рањено, хоћете ли да се дјете спаси, да водимо дјете у болницу” што је одмах прихватио, чак ми је рекао „водите рачуна, чувајте дјете да ови мјештани овде не би, у Петковцима да га не би неко убио”, а из разлога зашто је то вјероватно рекао, зато што је прије на четири, пет дана побијено четири, пет младића из Петковаца, вјероватно мислио је да се ту револт не би створио и да не би неко убио дјете и то је то.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНОГ ДУШАН ЈОВАНОВИЋ: И ко је на крају одвео дечака у Зворник, ко је све био у тим колима?

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Био сам ја и возач санитета, не сећам се имена возача санитета, вјерујте то је.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНОГ ДУШАН ЈОВАНОВИЋ: Значи Властимир није био са Вама?

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Није, Властимир је остао и сачекао мене у Петковцима, док сам се ја вратио из Зворника и поново смо ја и он отишли у Пантиће.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНОГ ДУШАН ЈОВАНОВИЋ: Добро хвала.

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Захваљујем. Можете да искључите само микрофон. Ако нема више питања. Документ камера не ради, као што видите и

немамо је овде тренутно, па ја ћу ту фотографију показати сведоку Пантићу.

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Ако шта знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Богдановићу шта је било питање? Да препозна коју особу.

ОПТ.СИМА БОГДАНОВИЋ: Крајњу десну што стоји, ако је господин, као што каже, био све време у Зворнику обезбеђивао објекте, значи, познавао је тамо и команданте и разне људе, ако није лично познавао, виђао је, знао је ко је ко. Хтео бих да питам господина, крајње десно што стоји ко је то?

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Десно?

ОПТ.СИМА БОГДАНОВИЋ: Да, крајње десно.

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Овај?

ОПТ.СИМА БОГДАНОВИЋ: Тај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ова фотографија „В” коју знамо, коју смо имали ту прилике да видимо.

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Не познам човека.

ОПТ.СИМА БОГДАНОВИЋ: Командант бригаде зворничке непознат човек.

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Ко је тај?

ОПТ.СИМА БОГДАНОВИЋ: Па ја питам Вас, кад сте били у Зворнику сво време, морали сте га знати.

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Командант Зворничке бригаде?

ОПТ.СИМА БОГДАНОВИЋ: Морали сте га знати.

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, то је сад.

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Ја сам био по формацији у МУП, али никакве везе с њима нисам, са командом, са бригадом нисам имао, вјерује ми, имали су моји претпостављени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, Богдановићу.

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Не, не, имали су моји претпостављени можда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Богдановићу, не можете тако да се довикујете. Морате да приђете микрофону. Ово све што сте сада причали није се чуло. Ја сам Вас искључио Пантићу, морате да се укључите. Укључите се. Приђите ту микрофону, па кажите. Значи Ви сматрате да је то командант Зворничке бригаде?

ОПТ.СИМА БОГДАНОВИЋ: Не сматрам него јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то јесте? Добро.

ОПТ.СИМА БОГДАНОВИЋ: А човек, ако је мислим био у Зворнику, њега је морао лично познавати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А он не зна.

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Вјерујте.

ОПТ.СИМА БОГДАНОВИЋ: Није га морао лично познавати, али га је морао виђати или имао је неког, некад у некој прилици рећи ово је.

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а како се зове тај човек?

ОПТ.СИМА БОГДАНОВИЋ: Није битно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није битно?

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Не знам, вјерујте да не знам.

ОПТ.СИМА БОГДАНОВИЋ: Добро, хвала.

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Можда су моји претпостављени имали с њима контакте и можда су, не можда него можда су чак и имали обавезе да контактирају, међутим ја сам био обични резервни милиционар који сам најмање, гледао само како да се извуче жива глава људи, ништа друго. Није мене интересовао командант бригаде и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ако Богдановић Сима нема више питања? Хајде онда приђите микрофону. Не знам да ли се чуло, питање је да ли познајете зграду? То сам и ја хтео да питам али.

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Па како могу да познајем, видим две, три решетке и откуд могу да знам где је то могло бити људи моји.

ОПТ.СИМА БОГДАНОВИЋ: Погледај ти мало боље, требало би да познаш?

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту зграду која је на фотографији „В” не препознајете?

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли може то да буде команда у Петковцима, ето бићу мало сугестиван?

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: По свему судећи, али да Вам кажем, то су кориштени домови који су рађени педесетих година, тако да у сваком мјесту су исто стилски рађене те зграде, домови ти који су били, е те су зграде кориштене и за амбуланте и за канцеларије мјесних заједница, тако да на исти начин скоро изгледају сви ти домови на подручју општине зворничке. То је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ево погледајте сад лица тих људи који су на тој фотографији, да ли можете нешто, кад сте већ узели фотографију?

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Никога, вјерујте људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можда ту постоји тај човек из коадне с којим сте разговарали, ето да ли можете њега да?

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Молим, нисам разумио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај човек из команде с којим сте разговарали, кога сте описали, да ли је можда на тој фотографији?

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Мислите да ли је овде?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, када сте довели Зију?

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не? Добро.

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Не бих, не бих рекао сигурно. Старији је тај човек био, заиста старији човек и старији од мене сад од мојих садашњих

година. Пунији човек је био, старији. Заиста не бих рекао да је он овде уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ништа, ако нема више питања за сведока, ја Вам се захваљујем. Можете узети фотографију, вратити нам. Пантићу, да ли Ви имате неке трошкове за долазак данас у суд?

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Па чујте господине судија, немам свој ауто, дошао сам са момком којему нормално треба платити превоз. Ја сам пензионер, скромна примања, знате кол'ке су пензије, поготово код нас у Босни, у Републици Српској још мање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можемо ми сад Вама да подмиримо то што Ви имате мања примања, него.

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Једноставно можемо само да надокнадимо трошкове које сте имали за долазак у суд, а овде се надокнађују трошкови по цени повратне карте Београд-Зворник, односно од места где сте.

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Па Ви знате колико је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте из Зворника, је ли тако?

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Село до Зворника можда једно петнаестак километара од Зворника још даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте дошли? Ви сте колима дошли, је ли тако?

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Колима дошао са овим момком, овај Жељко који је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми смо до сада давали сведоцима негде око 5.000,00 динара, то су цене повратних карата, односно аутобуских и пошто се изгуби цео дан да има нешто да се презалогаци.

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Добро, можда је мало, али шта ја могу, ако се Ви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су Вам такви трошкови који су давани до сада и.

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Добро, добро, нема проблема. Него да Вас само замолим господине судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите?

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Кажем, ја сам пре четири године пензионисан, превремена пензија, тако да бих Вас молио ако може, немојте ме потезати више по Београду да долазим, а овај исказ који сам сад дао даћу га и за сто година овакав и не могу га мијењати, он је овакав какав је, ја прије 20 година ово што се сјећам, тога се заиста добро сјећам и док сам жив сјећаћу се, па бих Вас молио да овај исказ заиста буде, што кажу, последњи и да ме више не потезете, ако је икако могуће, по Београду да долазим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, гледаћемо да буде тако.

СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Није лако да Вам искрено кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Сведок трошкове тражи у износу од 5.000,00 динара на име путних трошкова и трошкова исхране за данашњи дан.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

ОДОБРАВА СЕ исплата износа од 5.000,00 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је то, можете ићи слободни сте.
СВЕДОК МИЛАН ПАНТИЋ: Хвала вам.

ИСПИТАЋЕ СЕ СВЕДОК ПАНТИЋ ЖЕЉКО

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Жељко можете да стојите, млад сте човек?

СВЕДОК ЖЕЉКО ПАНТИЋ: Може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пантић Жељко, од оца?

СВЕДОК ЖЕЉКО ПАНТИЋ: Властимира.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваша година рођења?

СВЕДОК ЖЕЉКО ПАНТИЋ: 20.04.1976.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте рођени?

СВЕДОК ЖЕЉКО ПАНТИЋ: У Шетиће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у сродству или у завади са окривљенима?

Да ли познајете уопште окривљене?

СВЕДОК ЖЕЉКО ПАНТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Несродни сте, нисте ни у завади. Ви сте сведок у овом поступку, као сведок дужни сте да говорите истину, ништа не смете прећутати, давање лажног исказа представља кривично дело, нисте дужни једино да одговарате на она питања чијим би одговорима Вас или Ваше блиске сроднике изложили знатној материјалној штети, тешкој срамоти или кривичном гоњењу. Да ли Вам је то јасно?

СВЕДОК ЖЕЉКО ПАНТИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ту пред Вама текст заклетве, па га прочитајте наглас и ми ћемо констатовати да сте положили заклетву.

СВЕДОК ЖЕЉКО ПАНТИЋ: Добро. Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Захваљујем. Жељко, хајде да видимо прво што мајка није дошла?

СВЕДОК ЖЕЉКО ПАНТИЋ: Моја мајка?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Надежда, је ли добила позив?

СВЕДОК ЖЕЉКО ПАНТИЋ: Моја мајка се не зове Надежда.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него?
СВЕДОК ЖЕЉКО ПАНТИЋ: Радојка.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Радојка?
СВЕДОК ЖЕЉКО ПАНТИЋ: Ја сам био када сам добио овај позив.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви ишли са мајком тамо у?
СВЕДОК ЖЕЉКО ПАНТИЋ: Да, да пошао сам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи Радојка се зове, добро, наша је онда грешка, добили смо такву информацију.
СВЕДОК ЖЕЉКО ПАНТИЋ: Причао сам с њима, Надежда, каква Надежда.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи то је разлог?
СВЕДОК ЖЕЉКО ПАНТИЋ: Какав други.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли знате због чега сте позвани?
СВЕДОК ЖЕЉКО ПАНТИЋ: Знам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Претпостављате?
СВЕДОК ЖЕЉКО ПАНТИЋ: Претпостављам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи знате, догађај јули 1992. године?
СВЕДОК ЖЕЉКО ПАНТИЋ: Да, па претпостављам да је то то.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дечак један који је дошао у вашу кућу.
СВЕДОК ЖЕЉКО ПАНТИЋ: Ја сам био малољетан. Да, пред кућу.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.
СВЕДОК ЖЕЉКО ПАНТИЋ: Па ништа, значи то јутро, сад не знам датум, знам да је било љето, значи, да ли ме је пробудио стари или стара, отац или мајка, као дошао неки дјечак. Тих дана, значи, било се углавном кући, није се нигдје ишло ја и мајка, изађем напољу видим дјете неко стоји, не познајемо га, значи ништа, сиђем, међутим тад је, очекивао се неки напад Муслимана, па су сви старији који су већ били, значи, војно способни су отишли доле да заузму ваљда положај, шта знам, а отац замолио ме, значи, као да отпратим тог малог као у Малешин у школу, ваљда је тамо команда, шта ли.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајде само, извините што Вас прекидам, само да ми кажете колико је сати било?
СВЕДОК ЖЕЉКО ПАНТИЋ: Не знам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли пре подневни часови, поподневни?
СВЕДОК ЖЕЉКО ПАНТИЋ: Не, не, јутарњи.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јутарњи часови?
СВЕДОК ЖЕЉКО ПАНТИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко је био у кући, Ви, мајка?
СВЕДОК ЖЕЉКО ПАНТИЋ: Ја, мајка и отац.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И отац? Добро.
СВЕДОК ЖЕЉКО ПАНТИЋ: Ја, сад не знам да ли је ту ноћ отац био, није није био, ја мислим да је био кући. Пошто је било тих стража, значи, чували су се. Ништа, отац је рекао, значи, пошто сам ја једини ту био као

да отпратим малог тамо у Малешиће у команду. Мајка навалила, значи, као „нећеш ти ићи сам” пошто је оно стање, није ми дала никад нигдје да идем без ње. Ништа, кренули тамо према Малешићу нас троје. Мали је имао, да ли крваво било, да л' је отац то очистио, немам појма, разумеш, значи, није било неке сад баш крви много, мали је био дјете, не знам колико је имао година пет, шест, седам. Ништа, кренули смо тамо према Малешићу и у путу мали неће да иде даље, значи, почео је бежат, враћао се, шта ћу ја, дијете разумеш. Мајка и она не разумије ништа. Ми се вратимо. Сад да се не враћам кући, јер знам отац ми је рекао доле гдје су, значи, где очекују нападе те, гдје су им рекли да сиђу, ја вратим се, не одем кућама него доле има један пут исто који силази, не кроз куће него има један стари пут. Сиђем доле до те куће отприлике где ми је реко да ће бити они. Позовем га, он је иза куће, изађе тамо, ништа реко „неће мали да иде тамо у Малешиће”, рекох „шта ћу ја са њим”, разумијеш, контам рекох сад ће галамит што ниси га одвео, знаш, ништа као „иди ти кући”. Ја и мајка се вратимо кући горе у село, пошто су они остали ту, линију држе, и то је то што ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се даље нешто дешавало, је ли отац одвео?

СВЕДОК ЖЕЉКО ПАНТИЋ: Па нисам ја ту чекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви даље не знате више?

СВЕДОК ЖЕЉКО ПАНТИЋ: Јер се очекивао напад, разумијеш, а ја дијете да водим горе кући, мислим нема нико горе, јер су они сви били доле ти способни, војно способни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то то?

СВЕДОК ЖЕЉКО ПАНТИЋ: То је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даћу реч заменику тужиоца да поставља питања.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нешто сте поменули у том смислу да ли је дете било крваво и то остало?

СВЕДОК ЖЕЉКО ПАНТИЋ: Не, не, ујутру пошто и дан-данас кад се то спомиње разумијеш, и са овим што сам дошао, разумијеш, значи, они су њега отпратили доле, знам отац да ми је причао да га је пресвукао, очистио, то што је било, да ли огребан да ли, шта је било, зато кажем, у том смислу кажем, не сјећам се ујутру да ли је, знам да није био крвав скроз, разумијеш, да ли га је отац пресвуко ујутру или после, нисам у току ту био, јер мени шта ће ко причати, петнаест година, шеснаест, колико сам имао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико сте од ваше куће водили дете, који је то пут, колико сте прешли, за колико времена?

СВЕДОК ЖЕЉКО ПАНТИЋ: Значи, тим главним путем, значи, па једно можда километар, непун километар, пошто ја мислим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Од тог места одакле сте се вратили колико још има до тих Малешића, кућа? Јесте ли већ ушли у то село?

СВЕДОК ЖЕЉКО ПАНТИЋ: Не, не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, нисте?

СВЕДОК ЖЕЉКО ПАНТИЋ: Не, значи, прешли смо, кажем око једно километар, можда мало јаче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А од Ваше куће до Малешића колико уопште има?

СВЕДОК ЖЕЉКО ПАНТИЋ: Па два и нешто, мислим тамо до центра, два.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, да.

СВЕДОК ЖЕЉКО ПАНТИЋ: Два и нешто километра, мислим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ово може да буде и делимично сугестивно питање, али бих желео да, па суд нека оцени. Да ли сте Ви чули уопште на том месту да има нека јама где је вађен песак, место Хамзићи?

СВЕДОК ЖЕЉКО ПАНТИЋ: Прљуга.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли Вам то познато?

СВЕДОК ЖЕЉКО ПАНТИЋ: Па јесте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тада када сте ишли са тим дететом и мајком до Малешића, јесте ли пролазили негде у близини те јаме где се налази, да ли тај пут води туда или не, какво је то?

СВЕДОК ЖЕЉКО ПАНТИЋ: Тај пут за Малешић, пролази крај тих Приљуга, преко тих Прљуга значи пут, али прије тога мали није хтео да иде, значи, има једно муслиманско гробље ту сад, да Вас не слажем 20, 50 метара горе-доле, значи, ту смо негде били, мали, значи, неће више да иде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је 50 метара од те јаме?

СВЕДОК ЖЕЉКО ПАНТИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него од?

СВЕДОК ЖЕЉКО ПАНТИЋ: Од пута за Шетиће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А од пута за Шетиће?

СВЕДОК ЖЕЉКО ПАНТИЋ: Значи, има ту муслиманско гробље једно крај пута, значи, раскрсница Шетићи, пут за Шетиће доле скроз, значи, пут за Малешиће и враћа се нама и за Клису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је рекао зашто неће, шта је у питању, јесте ли разговарали шта то би одједанпут, па неће више да иде?

СВЕДОК ЖЕЉКО ПАНТИЋ: Па шта да ти кажем, не могу ја дјете ни да испитујем, нити сам га испитивао, значи, једноставно дјете неће, једноставно неће да иде даље, ја кажем „морамо отићи тамо у команду“, мали неће и поче трчати, бежи од нас двоје и фино, полако стигнемо га, „па што нећеш“, „нећу“. Да ли је он хтио да се врати код оца или, јер га он први ваљда и видио, ко је, мајка, немам појма, значи, није ништа рекао, а шта ће мало је дијете било, не знам колико. А прво ја нисам био, сад да кажем, да сам размишљао о том да ја испитујем дјете што ти нећеш тамо, значи, једноставно дјете неће, почело да се враћа, то је то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли мајка Ваша нешто на ту тему покушала са дететом да прича?

СВЕДОК ЖЕЉКО ПАНТИЋ: Није, није, значи, па не знамо ни ми и ми смо збуњени, разумијеш. Значи, цијело време рата, оно, онај део док смо били ту, значи, нисмо излазили из куће, мислим ту у селу смо били, мало је то село. Прво смо се изненадили откуд дјете ту да дође, мислим то је било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А то кад је отац рекао да идете у Малешине у команду, где сте Ви требали да идете, знаш ти где сте требали да идете, где је та команда?

СВЕДОК ЖЕЉКО ПАНТИЋ: Нисам ја знао где је, питао сам га, а та команда је рекао ми је, значи, у школи, пошто сам ја ишо тамо у школи четири године.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је био командир ту, да ли треба да се јавите неком лицу по имену и презимену, је ли он рекао?

СВЕДОК ЖЕЉКО ПАНТИЋ: Није, није.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не?

СВЕДОК ЖЕЉКО ПАНТИЋ: Значи, само као у команду да се одведе дјете, као он мора доле ићи на линију, значи, да се дјете збрине.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А у том Вашем селу нисте имали команду?

СВЕДОК ЖЕЉКО ПАНТИЋ: Ма нема, мало је то село, нема нас, разбацано онако једно пет кућа у низу, онако, али су двије куће горе скроз на врху, једна кућа доле, значи, исто са тим комшијама Муслиманима смо били, први тај рођак један нема 70 метара кућа од куће, значи, то је насеље тако, каква ће бит команда ту нит' војске.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А Петковци, село Петковци колико су они удаљени од тог Вашег дела села где су куће ваше, је ли то даље у односу на Малешине или ближе?

СВЕДОК ЖЕЉКО ПАНТИЋ: Па даље, даље у односу на Малешин.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

СВЕДОК ЖЕЉКО ПАНТИЋ: Мислим мада смо ми, хиљаду пута, јер код нас има разних, разумијеш, са свију страна, сад све зависи одакле где идеш, мислим повезано је, али од нашег мјеста је даље Петковци него Малешин.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли Ви тада можда знали или Вам је неко рекао ко се све од војске налази у Малешини?

СВЕДОК ЖЕЉКО ПАНТИЋ: Откуд ћу ја знати ко је од војске, мислим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, јесте ли чули да можда има нека јединица коју називају по имену њеног команданта и тако неког лица?

СВЕДОК ЖЕЉКО ПАНТИЋ: Мислим откуд ћу ја знати, нама није причао нико ништа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекох да ли сте чули и тако?

СВЕДОК ЖЕЉКО ПАНТИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Захваљујем. Одбрана? Нема питања за сведока. Видим окривљени такође немају питања. Пуномоћници изволите?

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНИХ МАРИНА КЉАЈИЋ: Молим Вас објасните ми, нисам Вас до краја схватила, када сте кренули Ви и мајка са дететом према Малешиху рекли сте да Вас пут води, да пролазите крај места где се напад вадио песак, Ви то називате Прљуге. Можете ли рећи у односу на то место Прљуге колико сте били удаљени од тога када је мали почео да вам бежи, да одбија да иде према Малешиху?

СВЕДОК ЖЕЉКО ПАНТИЋ: Путем мислите?

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНИХ МАРИНА КЉАЈИЋ: Да.

СВЕДОК ЖЕЉКО ПАНТИЋ: Па једно 200 метара можда, тако нешто.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНИХ МАРИНА КЉАЈИЋ: Значи пред Прљуге дете одбија и бежи вам назад?

СВЕДОК ЖЕЉКО ПАНТИЋ: Тај дио куд смо ми пошли према Малешиху, значи, ја сам контао можда мали неће зато што се наше куће после не виде, значи, то село где ми живимо оно је на брегу, значи, ми кад смо зашли горе мали онда, значи, једно 200 метара од тих Прљуга што ми зовемо.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНИХ МАРИНА КЉАЈИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Захваљујем. Ако нема више питања то би било то. Ја бих Вас питао само да ли би могла сутра можда Ваша мајка да дође у суд?

СВЕДОК ЖЕЉКО ПАНТИЋ: Па моја мајка је сад дошла пошто има брата у Београду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у Београду је?

СВЕДОК ЖЕЉКО ПАНТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Биће ту сутра?

СВЕДОК ЖЕЉКО ПАНТИЋ: Неће, значи, враћа се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А није у згради суда него је?

СВЕДОК ЖЕЉКО ПАНТИЋ: Није у згради, код ујака.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код ујака? За колико би могла да стигне да је позовемо?

СВЕДОК ЖЕЉКО ПАНТИЋ: Не море стићи никако. Морам ја отићи.

Па могу једино ја да одем по њу. Мислим сад она са аутобусом, прво што жена не зна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па нека узме такси, зна овај где је зграда Специјалног суда, направимо паузу пола сата, па ћемо се договорити, хајде пошто је ту да искористимо. Пауза пола сата, па ћемо се договорити око тога.

Одређује се пауза у трајању од пола сата.

Настављено после паузе у 11.35 часова.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да је заседање напустио адвокат Батрићевић, те ће га у даљем току претреса замењивати колегица Живановић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сви су остали ту. Нека уђе овај дечко што је био, само да видим за трошкове, нисам га питао. Жељко, ја бих Вас питао, нисам завршио с Вама у вези са трошковима. Да ли имате неке трошкове за долазак данас у суд?

СВЕДОК ЖЕЉКО ПАНТИЋ: Па имам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите.

СВЕДОК ЖЕЉКО ПАНТИЋ: Пет хиљада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пет хиљада, добро.

Сведок Пантић Жељко тражи трошкове у износу од 5.000,00 динара на име путних трошкова.

СВЕДОК ЖЕЉКО ПАНТИЋ: Превоза и накнаду дневнице, значи, ја данас губим дан, радим.

И накнаде дневнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То што сте изгубили за то морате да доставите доказ, морамо да видимо колика је дневница и да доставите доказ иначе Вам неће исплатити дневницу, а могу да Вам дам на име онога што сте јели, ето то.

СВЕДОК ЖЕЉКО ПАНТИЋ: Па ето то, путни трошкови, добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пет хиљада динара.

СВЕДОК ЖЕЉКО ПАНТИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте повели мајку са собом, је ли тако, онда нећемо њој никакве трошкове ако су то путни трошкови, заједно сте дошли колима, је ли тако?

СВЕДОК ЖЕЉКО ПАНТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда ништа, то ћемо све заједно, да буде 5.000,00 динара, ето толико.

ОДОБРАВА се исплата трошкова у износу од 5.000,00 динара.

ИСПИТАЋЕ СЕ СВЕДОК РАДОЈКА ПАНТИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан. Пантић Радојка, је ли тако?

СВЕДОК РАДОЈКА ПАНТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте као сведок позвани у суд, као сведок дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа представља кривично дело, нисте дужни једино да одговарате на она питања чијим би одговорима Вас или Ваше блиске сроднике изложили знатној материјалној штети, тешкој срамоти или кривичном гоњењу, јесте ли разумели?

СВЕДОК РАДОЈКА ПАНТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Узећемо прво Ваше личне податке, од оца?

СВЕДОК РАДОЈКА ПАНТИЋ: Момчила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваша година рођења?

СВЕДОК РАДОЈКА ПАНТИЋ: 1949.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте рођени?

СВЕДОК РАДОЈКА ПАНТИЋ: У Растошници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је општина?

СВЕДОК РАДОЈКА ПАНТИЋ: Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зворник. Да ли познајете окривљене?

СВЕДОК РАДОЈКА ПАНТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте ни у сродству, ни у завади са њима?

СВЕДОК РАДОЈКА ПАНТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ту пред Вама текст заклетве.

СВЕДОК РАДОЈКА ПАНТИЋ: Нисам понела наочаре, не бих могла с овима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу изговарати Ви понављајте за мнош, па ћемо констатовати да сте положили заклетву. Заклињем се.

СВЕДОК РАДОЈКА ПАНТИЋ: Заклињем се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ћу о свему оном.

СВЕДОК РАДОЈКА ПАНТИЋ: Да ћу о свему оном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што пред судом будем питана.

СВЕДОК РАДОЈКА ПАНТИЋ: Што пред судом будем питана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорити само истину.

СВЕДОК РАДОЈКА ПАНТИЋ: Говорити само истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ништа од оног што ми је познато.

СВЕДОК РАДОЈКА ПАНТИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ништа од оног што ми је познато.

СВЕДОК РАДОЈКА ПАНТИЋ: И да ништа од оног што ми је познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећу прећутати.

СВЕДОК РАДОЈКА ПАНТИЋ: Нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате због чега сте позвани данас у суд?

СВЕДОК РАДОЈКА ПАНТИЋ: Знадем, муж ми је долазио, син, знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, то је тај догађај, шта знате о томе, изволите испричајте?

СВЕДОК РАДОЈКА ПАНТИЋ: Да Вам кажем судија шта знадем. Устали смо ујутру, спремала сам доручак, муж треба да иде на то неку стражу, ја ти

не знам ни какву и на прозор сам случајно погледала дијете стоји непознато. Ја не знам дијете и изиђем и питам ко си, шта си, оно је препадно било, не зна ни да изговара како треба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате кад је то било можда, отприлике период?

СВЕДОК РАДОЈКА ПАНТИЋ: Не знам, не сјећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Година?

СВЕДОК РАДОЈКА ПАНТИЋ: Ја мислим 1992. да је то, не знам тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Годишње доба макар?

СВЕДОК РАДОЈКА ПАНТИЋ: Немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли рани јутарњи часови, преподневни, поподневни?

СВЕДОК РАДОЈКА ПАНТИЋ: Рано ујутру кад смо устали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК РАДОЈКА ПАНТИЋ: Дијете је спавало, ми смо устали, он је требао да иде на ту стражу и ја сам, кад је и он видео дијете и он је изашао, опрао га мало и нахранила сам га. Дала сам му да једе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли говорио нешто, је ли причао нешто?

СВЕДОК РАДОЈКА ПАНТИЋ: Па није ништа причао, препадант је био, само је причао „мама“, ово, оно, не можеш га разумети, јер мало другачије и прича. Ја сам се препала да ти кажем. Нахранили смо га и он је требао да иде на ту стражу, каже „Ти пробуди Жељка, нека иде нека га води у Малеших“.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То говори Властимир?

СВЕДОК РАДОЈКА ПАНТИЋ: Властимир говори, мој муж.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК РАДОЈКА ПАНТИЋ: И ми смо устали, ја сам дијете пробудила, али нисам дала да иде сам, него сам и ја кренула са њим, па шта, рекох да кренем с њим, па ћемо га одвести, па шта. Бојим се, јер ипак је он био дијете 15, 16 година. И поведемо га и путем смо ишли. Кад смо прошли гробље оно он бежи, бежи дијете не мерем га стигнем. Па кажем „хоћемо да те одведемо у команду“, он бежи „нећу тето, нећу, хоћу с тобом“. И ми се вратимо и њега одведемо доле где су они Властимир и рекнемо „Ево дијете неће тамо, ми не меремо њега да вучемо, шта ћу с дијете“, и он је њега узео, каже „Ајте сад кући вас двоје“. Ми смо отишли кући и ту смо били код куће, ништа друго не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вас питам само, то је то, немате више ништа?

СВЕДОК РАДОЈКА ПАНТИЋ: То је то, ништа друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вас питам да ли знате да ли постоји нека ту рупа где се раније вадио песак у близини? То је негде код Хамзића.

СВЕДОК РАДОЈКА ПАНТИЋ: Па горе рупа има колико ти бог хоће, али та рупа је, вадио је свијет песак некад давно, ја никад нисам ту вадила

песак нити сам. Пролази се, ту је пут куд пролази се ка Малешиху, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је од Вас према Малешиху на путу?

СВЕДОК РАДОЈКА ПАНТИЋ: Ја, према Малешиху.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је та рупа удаљена од места где је тај дечак стао и где више није хтео да иде или је то, Ви сте рекли да је стао?

СВЕДОК РАДОЈКА ПАНТИЋ: Није он код рупе, он је стао иза гробља одмах.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код гробља?

СВЕДОК РАДОЈКА ПАНТИЋ: Ја, е сад има, не знам ти ја колико има до тих, ми смо то звали прљуге, ја не знам горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то гробље удаљено од те рупе?

СВЕДОК РАДОЈКА ПАНТИЋ: Не бих ти знала рећи, можда једно 200-300, не знам, не знам, метара, тако горе крене се узбрдо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте рекли, 200-300 метара?

СВЕДОК РАДОЈКА ПАНТИЋ: Не знам, нисам мјерила, не могу ти ништа, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то је на путу за?

СВЕДОК РАДОЈКА ПАНТИЋ: За Малеших.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За Малеших, али то значи прво иде гробље, па онда иде та рупа?

СВЕДОК РАДОЈКА ПАНТИЋ: Ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК РАДОЈКА ПАНТИЋ: Ми смо се вратили, њега доле свели и то је све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је имао неке видљиве повреде на себи?

СВЕДОК РАДОЈКА ПАНТИЋ: Па био је крвав, опрали смо га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али повреде да ли је имао? Знам да је био крвав.

СВЕДОК РАДОЈКА ПАНТИЋ: Не знам, он је прао, Властимир је прао га, ја сам му донела да једе, не знам да ли је имао шта, нисам видела, не могу да причам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте видели?

СВЕДОК РАДОЈКА ПАНТИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ништа, ево даћу реч тужиоцу. Заменик тужиоца нема питања. Да ли има одбрана? Нема питања, немају ни окривљени. Пуномоћници? Изволите.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНОГ ДУШАН ЈОВАНОВИЋ: За све време док сте били са дечаком да ли је он ишта Вама рекао?

СВЕДОК РАДОЈКА ПАНТИЋ: Па мрмљао је нешта, ти не можеш њега разумети, он цигански оно прича, не знам. Само викао „Мама, мама, мама”, ето то је причао, ја не знам, ништа мени није више, ја немам појма шта он. Ја сам била препаднута да Вам кажем искрено.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНОГ ДУШАН ЈОВАНОВИЋ: Да ли сте видели путем којим сте ишли са дечаком према Малешифу, да ли сте видели неке предмете негде на путу?

СВЕДОК РАДОЈКА ПАНТИЋ: Не, какве предмете?

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНОГ ДУШАН ЈОВАНОВИЋ: На пример да ли сте видели неке наруквице?

СВЕДОК РАДОЈКА ПАНТИЋ: Не.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНОГ ДУШАН ЈОВАНОВИЋ: Занима ме још ноћ пре него што се дечак појавио код вас, да ли сте чули неке пуцње или експлозије?

СВЕДОК РАДОЈКА ПАНТИЋ: Пуцало се на све стране, ја не знам ко је где пуцао.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНОГ ДУШАН ЈОВАНОВИЋ: Да ли се сећате баш ту ноћ пре него што је дечак дошао код вас да ли је било неких експлозија, да ли сте чули неке експлозије?

СВЕДОК РАДОЈКА ПАНТИЋ: Јесте, али ја не знам да ли у Анђелићима, да ли је, немам појма где је, пуцало се, не знам где. Ја сам спавала у соби од градине оне и нисам можда могла ни чути баш ђе се то дешава и где је то шта било, не знам, не могу ја да причам оно што не могу да.

ПУНОМОЋНИК ДУШАН ЈОВАНОВИЋ: Добро, не питам Вас где се то догодило, само да ли сте чули. Да ли сте чули за убиство Рома из Скочића?

СВЕДОК РАДОЈКА ПАНТИЋ: После су причали, али то ја не, у то не улазим нити ме интересује.

ПУНОМОЋНИК ДУШАН ЈОВАНОВИЋ: Ко је причао?

СВЕДОК РАДОЈКА ПАНТИЋ: Појма немам, боже мој ко је причао, прича се ту, мали прича „убили ми мајку, убили ми ово, убили ми оно“, не можеш ти.

ПУНОМОЋНИК ДУШАН ЈОВАНОВИЋ: Значи дечак Вам је рекао да су убили?

СВЕДОК РАДОЈКА ПАНТИЋ: Рекао „убили мајку, убили мајку, трудна ми мајка“. Да ли је мајка или још било која ја не знам, он тако ми је рекао и ништа више.

ПУНОМОЋНИК ДУШАН ЈОВАНОВИЋ: Је ли помињао ко је убио мајку?

СВЕДОК РАДОЈКА ПАНТИЋ: Не.

ПУНОМОЋНИК ДУШАН ЈОВАНОВИЋ: Није говорио ко су убице?

СВЕДОК РАДОЈКА ПАНТИЋ: Не, није.

ПУНОМОЋНИК ДУШАН ЈОВАНОВИЋ: А то убиство Рома, јесте ли чули касније нешто у вези са убиством Рома из Скочића?

СВЕДОК РАДОЈКА ПАНТИЋ: Мене то није ни интересовало да ти кажем. У Скочић никад отишла нисам нити сам знала да има Рома нити ко.

ПУНОМОЋНИК ДУШАН ЈОВАНОВИЋ: Добро, добро, али да ли сте чули касније нешто?

СВЕДОК РАДОЈКА ПАНТИЋ: Не, ми смо удаљени отуд, нисмо, ја сам после у својој кући била све док су наши изгинули онда смо и ми смо побегли оданде, нисмо ни били.

ПУНОМОЋНИК ДУШАН ЈОВАНОВИЋ: Значи Ви у Скочићу никад нисте ни били?

СВЕДОК РАДОЈКА ПАНТИЋ: Не, никад. После кад ми се деверичина удала отишли смо, то је било после рата.

ПУНОМОЋНИК ДУШАН ЈОВАНОВИЋ: И ништа нисте чули о убиству Рома из Скочића?

СВЕДОК РАДОЈКА ПАНТИЋ: Не, ништа.

ПУНОМОЋНИК ДУШАН ЈОВАНОВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је све, нема више питања? Ако нема више питања, ја Вам се захваљујем.

СВЕДОК РАДОЈКА ПАНТИЋ: Хвала и Вама. Довиђења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Довиђења, пријатно. Можете да идете.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се данашњи главни претрес прекине.

Наставак се одређује за сутра у 09:30 часова, судница бр. 4.

Довршено и 12:00 часова.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА